

[Poul Schlüter.]

matisk, men på den anden side tror jeg, det havde givet en forfærdelig fjernhed i administrationen, når næsten 40 pct. af Danmarks befolkning skulle være samlet i én eneste amtskommune. Jeg mener ikke, et storamt er en god løsning, og jeg tror heller ikke, at det, når loven skal til revision, vil vise sig nødvendigt at oprette et storamt.

Den kompetence, vi giver det nye hovedstadsorgan, er nøje afmålt. Jeg mener, at de lovforslag, som er til anden behandling i dag, går nøjagtig så langt som nødvendigt for at sikre, at det nye hovedstadsorgan kan virke og gøre det tilstrækkelig myndigt. Men på den anden side har vi under udvalgsbehandlingen nøje våget over, at vi nu ikke gav legal kompetence til det nye organ, hvis det ikke følte absolut nødvendigt. Det tror jeg er klogt. Vi får nu et arrangement, der, så vidt vi i den konservative folketingsgruppe kan bedømme det, er tilstrækkelig stærkt, men heller ikke stærkere end nødvendigt, og vi giver det nogle opgaver, som det er nødvendigt at finde en fællesløsning på i hovedstadsområdet. Men vi giver ikke det nye organ opgaver, som kan løses af primærkommunerne eller amterne selv.

Så kan man sige: ja men hvem kan nu bevise, at det nye organ er stærkt nok og har fået opgaver nok? Det kan man aldrig vide med fuldstændig sikkerhed, men det må være sund arbejdsmetode, hvis man siger, at vi skal have løst de fællesopgaver, som vi er helt sikre på skal være fælles, og det gør vi nu. Måtte det så vise sig om 3, 5 eller 10 år, at der er brug for at udvide hovedstadsrådets opgaveområde eller dets kompetence, så lad os se på det. Jeg tvivler på, at det vil gå sådan, og det må være en vigtig opgave for folketinget i disse tider, hvor vi alle mærker trykket af for kraftig offentlig administration, hver gang vi former en nydannelse at sikre bedst muligt, at tingene ikke svulmer op til noget, som i virkeligheden er unødvendigt.

Derfor har vi i den konservative folketingsgruppe lagt afgørende vægt på at låse så fast som muligt, at det nye hovedstadsorgan, når det tilrettelægges sin administration, så vidt muligt benytter sig af den sekretariatsbistand, som i forvejen kan være til rådighed i de eksisterende amter, eller

f. eks., som det finder klart udtryk i betænkningen, overtager det personale, der er knyttet til Egnspanrådet. Det vil være muligt at løse de få fællesopgaver, der foreligger i hovedstadsområdet, uden at opbygge en ny stor og svulmende administration. Det har vi lagt megen vægt på.

Derfor vil jeg også gerne nu under anden behandling understrege de betragtninger, som findes i betænkningen om, at her ikke skal skabes et nyt administrativt foretagende, som detaljeret behandler enkeltsager. Det nye organ skal tage sig af den fysiske planlægning. Det er en hovedopgave. Den daglige detailforvaltning skal så vidt muligt henlægges til selvstændige direktorater, som vi f. eks. ser det klart udtrykt i tanken om hovedstadsrådets kollektive personbefordring. Her fastslås det, at der skal være en direktion, som har det daglige ansvar for dette store trafikalselskabs drift. Så er der naturligvis en bestyrelse bagved, som tages med på råd og træffer beslutning, når det drejer sig om de overordnede ting, og naturligvis må hovedstadsrådet ind i billedet og bære ansvaret, når det drejer sig om de store økonomiske forpligtelser.

Vi tror, denne opbygning bliver praktisk. Vi tror, den bliver enkel. Vi tror, den bliver så forretningsmæssig, som sådan noget nu engang kan gøres.

Når jeg her ved anden behandling skal trække det konservative folkepartis standpunkt op, volder det mig ikke store vanskeligheder. Jeg mener, at på alle de væsentlige områder er der pæn overensstemmelse imellem det, vi tilbød folketinget for et år siden, og det slutresultat, som nu foreligger. Vi har selvfølgelig ikke kunnet få vor vilje hele vejen igennem, men i de afgørende principper føler vi, at det, som nu er blevet arbejdsresultatet, er så meget i pagt med det konservative folkepartis synspunkter, at vi med glæde og tryghed stemmer for, at vi nu efter næsten 50 års forløb får en afgørelse af, hvorledes fællesproblemerne i hovedstadsregionen skal ordnes.

Enggaard: Det er med tilfredshed, vi fra venstres side konstaterer, at en reform for hovedstadsområdet efter en meget lang og træls vej nu synes i sigte. Det er mange gode kræfter, der har hjulpet til med, at